

Spiegels op Mars

Michiel Ubbens

Spiegels op Mars

Spiegels op Mars

Copyright © 2024 Apeiron Publishing

Auteur: Michiel Ubbens

Apeiron
Publishing

Druk: BNB

Omslagontwerp: Apeiron Publishing

Vormgeving binnenwerk Apeiron Publishing

Fictie

ISBN 9789465314075

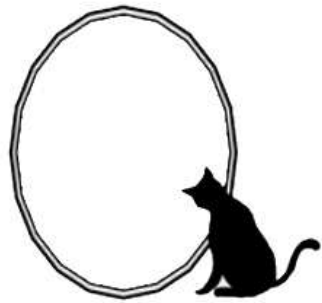
NUR: 300

Themacode: FB

Spiegels

op

Mars

De Verteller vertelt

Beste lezer,

Alles in de natuur is gericht op het continueren van haar eigen voortbestaan, wist u dat? Duizend maal duizend excuses trouwens. U bent nog geen eens begonnen aan dit relaas en ik dring mijzelf nu al aan u op. Als schaamrood een waterval zou zijn dan stroomt de Queen Victoria bij dezen van mijn kaken. U staat overigens op het punt, het zal u wellicht niet verbazen, een verhaal tot zich te nemen. Het is niets meer dan een verhaal moet u weten maar geworden alle ware zaken des levens niet op een zeker punt tot een vertelling van derden? Mijn favoriete boek is daar nog wel het beste voorbeeld van. Ach. Boeken. Waar zou ik zijn zonder het boek? In de grote leegte van vergetelheid vrees ik. Ik hoop daarom ook van harte dat u dit verhaal tot u zal nemen middels dit wonderschone format. U kunt dit verhaal immers ook lezen op een tablet of iets dergelijks monstrueus. Maar welk gevoelloos menswezen leest er nou een boek op een tablet. Weet u wat het is met de tablet? Het heeft geen geur. Met een boek ruik je of die nieuw of oud is. Je ruikt de volwassenheid of jeugdigheid van het verhaal. Je ruikt de handen en omgevingen die het boek hebben beroerd.

Reuk is de sterkste zintuigelijke verbinding met herinnering en emotie. Bij een tablet is dit niet geval. Of je nou de eerste versie van de Bijbel of de nieuwste editie van het lokale suffertje leest; er is geen reuk, geen herinnering, geen emotie. Met het risico u te beledigen, ik vermoed dat hetzelfde geldt voor de gebruiker van de tablet. Afgestompte herinnering ontkennende veel te praktisch ingestelde, ik kan vijftig boeken erop zetten en meenemen op vakantie, erectievernietigende lettercomsumenten. Als u op dit moment op uw tablet doorswiped naar het volgende verhaal; het is u vergeven. De irrationele nostalgische fysieke boekenlezers wachten wel even tot u een keuze heeft gemaakt voor een relaas wat beter aansluit op uw behoefte. Mag ik de nieuwste Dan Brown voorstellen? Goede dingen over gehoord. Schijnt met een moord te beginnen en daarna ontspint zich een raadselachtig pad wat ongetwijfeld middels dubieuze religieuze kruisverbanden tot de moordenaar zal leiden.

Gevonden? Mooi. Dan gaan wij verder.

Ervan uitgaande dat u het boek uitleest zult u het volgende aantreffen; een enigszins verward hoofdpersoon verlaten door vrouw en kind, laten we hem Piet noemen. Zo heet die niet maar toch fijn om voor deze introductie een naam te hebben.

De naam Piet schetst immers toch meteen al een beeld nietwaar? Waarschijnlijk een constructie van het onderbewustzijn van alle Pieten die wij ooit zijn tegengekomen in ons leven. Als ik aan Piet denk komt er een beeld in mijn hoofd van een knoestig oude mannenhoofd met grote oren waar plukjes haar aan zitten met een net iets te rode verweerde drankneus en wit dunnend piekhaar op een met levervlekken bevlekte schedel. Maar zo ziet onze hoofdpersoon er dus niet uit want hij is geen Piet. Piet zal het leidend voorwerp zijn in een verhaal waarin dingen gebeuren maar nog meer dingen niet gebeuren. Koelbloedige moorden, intrige, seks? U zult het niet aantreffen in dit verhaal. Ik weet het, erg betreurenswaardig. Wie houd er immers niet van een goed beschreven beurt en dubbele moord. Het is dat ik dit verhaal al ken maar anders had ik het nooit gelezen. Doe mij maar een lekkere Dan Brown met een dekentje en kopje kruidenthee op de bank. Wat wilde ik u nou vertellen? Ach ja dat is waar ook; alles in de natuur is gericht op het continueren van haar eigen voortbestaan. Het is erg belangrijk dat u dat weet.

Wie ik ben? Ik ben De Verteller. Maar niet van dit verhaal, u zult zodoende weinig last van mij hebben in het vervolg.

Eén

Ergens moet die informatie nog zijn. Ergens in het heelaal. Gevangen in foton. Maar hoe haal je iemand uit foton? De houten achterzijde van de kast voelt warm aan op mijn achterhoofd bedenk ik mij. Hoe lang zit ik hier? Waarschijnlijk alweer een tijdje, het voelde net nog koel aan in ieder geval. De kast ruikt muf, zoals elke zelf respecterende kast ook zou moeten ruiken en het gebrek aan licht is erg welkom. De kast is uitnodigend diep, ik zou er drie keer in kunnen passen en als ik tegen de zijkant zit hebben mijn benen nog ruimte over om plat te kunnen zitten . Gerinkel. De telefoon gaat. Het duurt een tijdje voordat de cerebrale registratie van het geluid mijn lichaam in beweging zet. Ik doe de deur van de kast open en half kruipend half opstaand kom ik eruit. De stramheid verraadt dat ik toch langer dan gedacht erin heb gezeten. De telefoon blijft overgaan en met elke rinkel lijkt die ook steeds geagiteerder te klinken. *Neem mij op!* lijkt de rinkel steeds luider te schreeuwen. Rinkel. *Ik doe dit ook niet voor mijn lol!* Rinkel. *Ik vind dit geluid ook niet prettig!* Rinkel. *Ik eis aandacht!* God wat haat ik telefoons als ze overgaan. Wat een schijt-uitvinding was

dat ook. Joepie ik kan nu eindelijk vanaf de andere kant van de planeet iemands leven onderbreken met korte uitlaten van een schel indringend geluid omdat ik nú aandacht wil. Uitvinding van en voor eikels. Ik loop de slaapkamer uit de woonkamer in naar de telefoon. Mid-rinkel neem ik hem op. Ik breng de hoorn naar mijn oor en zonder dat ik iets hoeft te zeggen hoor ik meteen een voor mij welbekende vrouwenstem. ‘Daan, je moet ophouden met bellen’ zegt de welbekende vrouwenstem. Jij belt mij toch denk ik. ‘Jij belt mij toch’ zeg ik na enige aarzeling. ‘Daan, ik ben serieus. Je moet dit nummer niet meer bellen, er is hier niets meer voor jou.’ Alsof ik dat niet weet denk ik bij mijzelf. Ik aarzel wederom of ik dit ook hardop zal melden maar ik hoor een zucht en een klik. Er is al opgehangen.

Ik sta in de woonkamer aan de kant van de bar die dient als scheiding tussen de keuken en de woonkamer. Een lelijk bakstenen geval met donkerhouten top. Daarvoor staan een tweetal barkrukken en erboven hangt een klok die niet zou misstaan op de Big Ben. Ik zie mijn tas op de bank. Een lichtblauwe polyester weekendtas met Puma logo en witte rits. Nog hagelnieuw. Die had ik nog gekocht omdat we , “om even op adem te komen” zoals ze het formuleerde, samen een weekendje weg zouden gaan en de koffer die in de berging staat

veel te groot en onpraktisch is voor maar een weekendje weg. Het is anders gelopen. Behoorlijk anders. Zou de tas weten dat het zijn doel nooit zal vervullen? De bank heeft een L vorm en staat in een zitkuil wat waarschijnlijk erg hip was in de jaren '70. De zitkuil is aan drie zijdes omgeven door dezelfde bakstenen muur met een donkerhouten top zoals de bar en is vanaf één zijde toegankelijk door vier brede maar lage treden. De bank lijkt gemaakt van een raar glad soort nep leer. Het heeft een net niet lekkere kleur groen en er zitten dubieus uitziende rood-bruinige vlekken op. Als je een bank zou maken van overreden kikkers zou die er zo uit. Voor de bank staat een laag vierkant tafeltje en in een hoek van de kuil staat een kastje met TV erop die eens grijs was maar gelig is geworden door het vele roken. Ernaast staat een zwarte stereotoren van Philips die alleen cassettebandjes kan afspelen. De vloer bestaat uit witte plavuizen. Witte plavuizen zover als het oog reikt. Overal hebben ze die krengen gelegd. Makkelijk om schoon te maken was de overweging waarschijnlijk maar gezelliger wordt het huisje er niet op. Het dak loopt in het midden van de woonkamer tot een punt en is gemaakt van groenbruine lambrisering. Je moet ervan houden. Een episch esthetisch gevecht van lelijkheid bedenk ik mij en op het moment dat ik dit denk ben ik erg tevreden met de alliteratie ervan.

Ik hou van alliteraties . Altijd al gedaan. Alsof iemand je brein even kietelt. Wacht. Episch esthetisch allitereert helemaal niet. Is dit dan een assonantie? Geen idee. Hoe dan ook, de kietel is weg. Mijn tas staat in deze wervelstorm van lelijkheid er een beetje verloren bij en is net als zijn eigenaar overduidelijk niet op zijn gemak in deze omgeving.

Ik merk dat ik de hoorn van de telefoon nog altijd op mijn oor heb. Het is een crème witte telefoon met draaischijf en een snoer die eruit ziet alsof die nog nooit niet in knoop heeft gezeten. Echt. Wie heeft er nou nog een telefoon met een draaischijf. Het is verdomme de 20ste eeuw hoor. Dat slaat nergens op bedenk ik mij. De telefoon met draaischijf is waarschijnlijk ook in de 20ste eeuw uitgevonden. Enfin. Ik houd blijkbaar niet van draaischijf telefoons. Ik haal de hoorn van mijn oor die inmiddels warm is geworden van het contact met het harde plastic en leg die weer op de haak. Zo vaak had ik toch niet gebeld? Of wel? Drie keer, vier keer? Ik weet het niet meer. Ik kijk naar de fles wodka die naast de telefoon staat. Half leeg. Of half vol als ik een optimist zou zijn. Het is geen goede wodka maar in het kleine parkwinkeltje was dit het enige wat er was aan sterke drank. Oblomov Vodka staat er op het witte etiket met rode accenten. Er staat een mal mannetje op. Een gezicht

van een mal mannetje preciezer gezegd. Losjes getekend, alsof het haastig is geschetst. Ik dacht dat het een cowboy was maar nu ik er nog eens goed naar kijk is het toch meer een intellectueel of iets dergelijks. Er prijkt een snor en sik op het gezicht van het wellicht toch niet zo malle mannetje. Een filosoof of schilder misschien met hoed en een bril met klein rond montuurtje waar die net overheen lijkt te kijken. Waar zou het mannetje naar kijken vraag ik mij af? Waarschijnlijk op zoek naar betere wodka dan dit. Ik schenk nog maar eens een laagje in de mok die erbij staat. De mok heeft dezelfde deprimerende bruingroene kleurtinten als de rest van het huis, de interior designer heeft de lijn goed doorgetrokken. Ik breng de aardewerken kleurdepressie naar mijn mond en neem een slok. Ik voel het goedje zich brandend een weg banen naar mijn maag. De Big Ben geeft aan dat het iets over half twaalf is. Bijna lunchtijd. Ondanks dat ik vandaag nog niets heb gegeten heb ik totaal geen trek maar besluit dat het verstandig is om toch wat te eten. Naar de parkwinkel dan maar. Ik loop naar de gang en doe mijn jas aan. Het is een kort leren jasje die ik al jaren heb en er ook zo uitziet. Van mijn vrouw Lise moest ik dit jasje al tijden geleden wegdoen. 'Dat kan toch niet meer Daan' zou ze dan zeggen. 'Ik moet ook een beetje fatsoenlijk met je over straat kunnen hoor.' Lise begreep mijn irrationele affectie voor

bepaalde objecten niet. Zij deed altijd al makkelijk afstand van zaken.

Ik doe de deur open en de zonnestralen landen vrolijk op mijn gelaat , alsof ze niet doorhebben dat ik niet in de stemming ben voor zoveel zonneschijn. Het is te warm voor mijn jasje besluit ik. Ik haal mijn portemonnee uit mijn jas , een zwart klittenband geval met een ghostbusters logo die ik ook moest wegdoen van Lise omdat deze “te kinderachtig” zou zijn. De jas herbergt ook nog de sleutel van het huisje. Het is zo’n typische vakantiepark sleutel. Zo’n sleutel met een veel te grote hanger waar het nummer van je huisje opstaat. Deze is lichtgroen met het cijfer 23 erop. Ik probeer de sleutel in mijn zak te steken maar de hanger is veel te groot om daar een comfortabel onderkomen te vinden. Die moet ik dus maar even beethouden. Ik loop het kleine paadje van mijn huisje af naar de hoofdweg. Welke kant moest ik ook alweer op? Ik kan het mij niet meer heugen en zie geen bordje met iets van een richting aanwijzing. Ik besluit dat rechts naar de uitgang en links naar het bezoekerscentrum is. Ik loop de weg af langs huisjes die allemaal hetzelfde eruit zien als de mijne. Het park is gebouwd in een erg bosrijke omgeving wat mij een soort van overvalt. Misschien overvalt mij dat alleen omdat ik dat gewoon niet meer gewend ben na een leven van

wonen in een stad. Alle bomen staan in bloei, de vogeltjes kwetteren erop los. Het is juni en alles hier schreeuwt van voorjaar en leven. Bosrijke omgeving, kwetterende vogels, lekker weer, een paar weken geleden had ik van dit voorjaarsrecept nog intens kunnen genieten. Het enige wat de rijen bomen onderbreekt zijn de huisjes en de paaltjes met verlichting aan de kant van de weg. Links was de juiste beslissing, in de verte zie ik het bezoekerscentrum opdoemen. Het ziet eruit als een grote vliegende schotel van wit baksteen met houten dak en doordat het is verhoogd ten opzichte van de omgeving ziet het er een beetje uit als het huis van een James Bond schurk of van een hoofdkwartier van de nazi's uit een film als The Guns of Naverone.

Ik loop de trappen op naar het nazi hoofdkwartier, ik schat dat het zo'n dertig treden zijn en dat het een meter of zes hoger ligt dan de omgeving. Voor de ingang staat een houten bord met een plattegrond. Vakantiepark Apeiron staat erboven en in het midden een pijl met de tekst; 'U bent hier.' De pijl wijst naar een kleine ronde tekening waarin 'Bezoekerscentrum' staat. Ik kijk naar links en zie in witte hoofdletters "BEZOEKERSCENTUM" boven de ingang staan. Tot zover klopt de kaart in ieder geval. Alle huisjes liggen in een spiraal om het centrum heen waardoor

het er een beetje uitziet als een slakkenhuis. Op de huisjes en het centrum na is er niets op het park zo te zien. De faciliteiten, die puntsgewijs rechtsonder op de plattegrond zijn te vinden, bestaan uit een welkomstbalie, een plaza, een supermarkt en een zwembad. Het zal in ieder geval lastig zijn om hier overprikkelt te raken.

Ik loop naar binnen en de warme walm van zwembad chloor plakt direct tegen mijn huid. Die geur neemt mij in herinnering altijd terug naar schoolzwemmen. Ik haatte schoolzwemmen. Niet alleen omdat ik er niet goed in was maar ook om het hele ritueel eromheen. Uitmaken tussen je klasgenoten, al je kleren in een veel te kleine tas proppen, na het zwemmen je nog halfvochtig aankleden met je inmiddels verkreukelde kleren en met nog naprikkende chloorogen je natte zwembroek in je natte handdoek rollen en dat weer in je veel te kleine tas moeten proppen. Rechts is de balie, links is de supermarkt, in het midden een paar bankjes met plantenbakken en rechtdoor de oorzaak van het herbeleven van een klein jeugdtrauma; het zwembad. De balie is verlaten. Dat was gisteren ook al zo, toen lag er een envelop op de balie met mijn naam erop met de sleutel erin. Ik dacht dat het gebrek aan personeel met mijn late tijdstip van arriveren te maken had maar blijkbaar is dit vrij

normaal hier. Nou ja , het is ook maandag dus misschien is dit ook geen dag waarop mensen vertrekken of arriveren en er dus geen baliepersoneel nodig is. Ik hoor muziek uit speakers komen die als ik om mij heen kijk niet kan ontdekken. Het is een lekker zomers nummer. Een top 40 hit van een jaar geleden. Het nummer doet mij denken aan BBQ'en in het park. Het nummer doet mij denken aan Lise. Ik hoor de zanger zijn zomerse ode zingen; *ooh baby i love your way, everyday-ehijey*. Ik schud het nummer en Lise uit mijn hoofd voordat ik erin verdwaal en loop naar de supermarkt toe. Van wie is dat nummer ook alweer? Inner Circle? Nee die waren van dat nummer Sweat. Nu ik mijn brein tot denken toe zet bemerk ik dat mijn hersenen lijken te stikken. Alsof iemand de stofzuiger heel even aanzet en daarna de stekker eruit trekt. Voor de supermarkt staat een speeltoestel voor kinderen. Het is in de vorm van een wolk waar het kind in kan zitten. Voor het luttele bedrag van een gulden zal het ding vermoedelijk heen en weer gaan schokken. Naast de wolk staat een automaat waar je , ook voor een gulden, een ei met een speeltje eruit kan halen door aan een metalen knop te draaien. Dit soort dingen zie je ook echt alleen in vakantieparken. Ik moet de impuls weerstaan om er niet zo'n ei uit te halen. Met Lise deed ik dat ook altijd. Zij zou dan meewarig haar hoofd schudden maar het ook leuk vinden om te

zien hoe blij ik dan was met het prulletje wat er dan in zou zitten. Ik pak een mandje en loop de supermarkt binnen, ze hebben niet veel maar alle essenties lijken er te zijn. Wat moet ik in godsnaam meenemen eigenlijk? Boodschappen doen met honger is geen goed idee maar boodschappen doen zonder honger is als reizen zonder bestemming. Ik loop langs de koelafdeling en gris een pak melk mee om maar alvast iets in mijn mandje te hebben. Het gewicht in het mandje lucht mij op. Als iemand mij nu ziet kan niemand mij nog beschuldigen van onsuccesvol boodschappen doen. Ik loop langs de broodafdeling. Er is geen vers broodje te bekennen, er zijn alleen in plastic verpakte witbroden en puntjes. Die sla ik toch maar even over en besluit in het volgende pad mijn geluk te beproeven. Het blijkt een pad te zijn wat geweid is aan ontbijtproducten die ik direct oversla , loop het volgende pad in en die ziet er meteen veelbelovend uit. Conservern en potten. Kan je geen buil aan vallen. Alles is schier oneindig houdbaar dus als het niet op gaat kan je het meenemen naar huis. Perfect voor de man zonder honger of de wilskracht om knopen door te hakken. Ik pak vrij willekeurig een aantal producten uit de rij. Een voordeelpak knakworsten, drie blikken voor vijf gulden, een blik kant-en-klare ravioli en een blik sardientjes. Geen idee wat voor maaltijd dit zou moeten worden maar de stekker is uit mijn

stofzuiger dus ik denk er maar niet verder over na. Ik loop het laatste pad in die mij nog bekend is van gisteren. Het drankpad. Eerst loop je langs de frisdrank en fruitsappen, daarna komt bier, wijn en ik zie de wodka staan met het malle mannetje. Eigenlijk wil ik nog een fles pakken maar ik zie dezelfde man als gisteren achter de balie staan, die net doet of die de krant leest maar ondertussen mij onderwerpt aan vluchtige blikken, en ineens durf ik niet zo goed. Oh daar heb je die kerel die gisteren nog een fles heeft gehaald en nu al de tweede haalt. U heeft het gezellig met uzelf? Nee daar heb ik geen zin in. Ik doe een six-pack Heineken en een fles rode wijn, bij wijze van compromis met mijzelf, in mijn mandje en loop naar de man die net doet of die zijn krant leest. Ik zet het mandje op de balie en ben best trots op mijzelf dat ik het nog zo goed heb weten te vullen. Missie geslaagd! De man achter de balie begint mijn mandje leeg te halen en de artikelen aan te slaan op de kassa. Oh de man achter de balie zegt wat geloof ik.

‘Sorry?’

‘U bent gisteren aangekomen toch?’ zegt de man achter de balie in een niet te duiden accent.

‘Ja zeg ik. Gisteren.’

‘Bevalt het huisje? Goed geslapen?’

Ik overweeg of ik zal zeggen dat ik heel de nacht en het betere gedeelte van de ochtend in de kledingkast heb doorgebracht maar ik zeg ‘ja prima, heerlijk geslapen. En leuk huisje ook, zo’n zitkuil zie je niet vaak meer.’

De man achter de balie lacht. ‘Ja het is wel wat gedateerd hier inderdaad he. Ik ben Fons, de uitbater van het park’.

‘Daan zeg ik, ‘aangenaam en ik pers er ook een lachje uit. Ja ach, het heeft juist zo zijn charme probeer ik ermee te zeggen. Maar u werkt zelf dus ook in de supermarkt? U heeft daar geen personeel voor?’

‘Ach jongen, ik werk overal , mijn leven is er een van de mouwen opstropen.’

Fons zegt dit joviaal maar met een vermoeide ondertoon en dat is exemplarisch voor zijn uiterlijk. Fons is een kop kleiner dan ik dus hij moet rond de een meter zeventig zijn schat ik. Hij heeft een vrolijk rond bol hoofd met groeven van het vele lachen en de zorgen die het leven van een parkuitbater ongetwijfeld met zich mee brengt. Zijn schedel biedt bovenop weinig onderkomen voor begroeiing maar hij heeft nog een krans haar en redelijk indrukwekkende bakkenbaarden. Door de bakkenbaarden en de haarkrans doet hij mij denken aan Friar Tuck uit de Disney versie van Robin Hood. Zijn leeftijd kan ik niet

zo goed inschatten. Ouder dan veertig in ieder geval maar het zou evengoed zestig kunnen zijn. ‘Sorry?’

‘Dat wordt dan elf gulden twintig’ zegt Fons nogmaals.

‘Ah ja natuurlijk.’ Ik pak mijn portemonnee en haal een briefje van vijftwintig eruit.

‘Sorry ik heb niet kleiner’ zeg ik.

‘Geeft niets’ zegt Fons, conform zijn uiterlijk, joviaal maar vermoeid.

‘Iemand die betaalt met een ghostbusters portemonnee kunnen we niet boos op worden natuurlijk.’ Fons gooit er gratis een knipoogje bij wat niet bewust lijkt te zijn maar eerder een beroepsdeformatie.

‘Gaat u nog zwemmen vandaag? Het is een heerlijk zwembad en er is een solarium met ligbedden.’

‘Ik houd niet zo van binnenzwembaden’ beken ik.

‘Ach dat is jammer, u zou het zwembad zowat voor uzelf hebben, we hebben niet zoveel gasten namelijk. Sterker nog, naast u is er in heel het park op dit moment maar één andere gast.’ Ik kan mijn verbazing niet onderdrukken en dit valt blijkbaar van mijn gezicht te lezen. ‘Haha ja ik weet het, ik weet het zegt Fons verontschuldigend met zijn handen open naast zijn hoofd. Het is voorjaar, lekker weer, waarom zitten we niet ramvol zou je zeggen he. Tsja, ik weet het ook niet, gasten

komen gasten gaan en ik heb het park ook niet altijd open moet ik zeggen.’ Fons heeft ondertussen mijn boodschappen in twee witte plastic tasjes gedaan, naar mij toegeschoven en heeft de andere hand gebald boven de balie zweven. Ik houd mijn hand eronder en het hij laat het wisselgeld erin vallen. Als Fons een vrouw zou zijn zou ik deze handeling als erotisch ervaren bedenk ik mij. Waarom eigenlijk? Wat is hier nou weer erotisch aan? Ik doe het kleingeld in mijn zak, en pak de tassen van de balie.

‘Fijne dag zegt Fons, ik zou toch lekker gaan zwemmen als ik u was hoor. Een heel zwembad voor uzelf!’

‘Nee sorry ik ga echt niet, ik heb overigens ook geen zwembroek mee.’

‘Weet u dat wel zeker?’ vraagt Fons. *Weet ik dat zeker?* Wat is dat nou weer voor een vraag , ik weet zelf toch wel of ik een zwembroek mee heb.

‘Ja dat weet ik zeker’ zeg ik resoluut.

‘Hm ok.. raar zegt Fons terwijl hij mij wantrouwend aankijkt. Als ik u was zou ik toch nog even in uw tas kijken of er niet toevallig een zwembroek tussen zit. Iedereen die hier naar toe komt neemt een zwembroek mee.’

‘Nou ik weet het vrij zeker hoor , geen zwembroek.’

‘Heeft u uw eigen tas ingepakt dan?’

Weer zo'n rare vraag. Die kerel wil wel heel graag dat ik ga zwemmen.

'Ja zeg ik, ik heb mijn eigen tas ingepakt,' maar terwijl ik dit zeg realiseer ik mij dat ik eigenlijk helemaal niet weet of dit wel waar is. Heb ik mijn tas ingepakt? Ik kan het mij niet meer heugen. Lise zal het niet voor mij hebben gedaan in ieder geval. 'Kijk toch maar even in uw tas als u zo weer bij uw huisje bent' zegt Fons en hij gooit er wederom een knipoogje tegenaan.

'Ja hoor zal ik doen' zeg ik om van dit gesprek af te zijn en loop de supermarkt uit. Rare snuiter, misschien is dat de reden dat hij verder geen gasten heeft, niemand wil naar een park waar de uitbater je alleen maar het zwembad probeert in te lullen.

Buiten de supermarkt hoor je uit de onzichtbare speakers mannenstemmen zingen in harmonie ..*the stars and the sky, i'll be there, i'll be thehehere*. I Swear van All 4 One. Hej, die wist ik meteen! De stofzuiger geeft een teken van leven. Waarom wil die kerel mij persé dat zwembad in hebben? Ik doe de sleutel van het huisje in een van de tassen en ik loop, met in elke hand een tas, naar de kant van het zwembad toe. Links is een draaipoortje, dat zal de ingang zijn, en ernaast is een grote glazen ruit waardoor je goed zicht hebt op het bad. Aan de bovenkant van de ruit staat "Aqua Heaven" in grote witte letters waarbij de H vleugels en een halo heeft. Waarom hebben die

vakantiepark zwembaden altijd van die stompzinnige namen? Het is ook niet consequent. Doe dan Water Heaven. Of Aqua en wat heaven dan ook in het latijn mag zijn. Fons heeft niet gelogen. Het zwembad is verlaten voor zover je het door de ruit kan zien. Het zwembad lijkt een klassieke niervorm te hebben waarbij de linkerkant van de nier naar de ruit toe is gericht en het meeste van de rechterkant verscholen gaat achter grote bakken met varens en palmbomen wat het geheel vermoedelijk een tropisch sfeertje zou moeten geven. Links van het zwembad is een rood betegelde tunnel wat meeloopt met de bolling van de buitenzijde van de nier vorm. Boven de ingang van de tunnel hangt een bordje waar 'solarium' op prijkt . Blijkbaar is de tunnel aan beide kanten open want aan de achterzijde komen er kleine rookpluimpjes uit. Rookpluimpjes? Ik weet niet veel van solariums maar als ze gaan roken dan lijkt mij dat niet helemaal in orde. Mijn eerste reactie is om Fons te halen maar het vooruitzicht om nu weer meteen een gesprek met die rare vent te moeten voeren is mij niet aantrekkelijk. Ah, u moest toch even kijken naar het zwembad he! Ja het water roept u toch is het niet? Heeft u onze hypermoderne rokende solarium al gezien? Helemaal van deze tijd hoor! Nee daar heb ik absoluut geen zin in maar ik kan de boel hier ook niet laten affikken. Dan eerst zelf maar even polshoogte nemen. Ik loop

links van de ruit door de poortjes en loop tegen een rij pashokjes aan waar je blijkbaar doorheen moet om bij het zwembad te komen. Terwijl ik mij door het hokje wurm word ik gesterkt in mijn behoefte om vooral niet te zwemmen. Alleen al dat omkleden in een hokje waarbij je twee deuren tegelijk dicht moet zien te krijgen met een uitklapbaar plankje. Heb je één deur dicht is de andere alweer naar binnen opengeklapt. 1,5 m2 aan mentale marteling, ik dank u vriendelijk. Na het hokje volgt een rij lockers waar van die debiele bandjes uitsteken die je dan om je pols moet doen. Ik krijg die sleutels van die bandjes nooit goed in dat plasticje waardoor je effectief met een klein steekwapen aan het zwemmen bent. Na de chloorlucht en hokjes marteling constateer ik tot mijn grote tevredenheid dat dit al valide reden nummer drie is om niet te gaan zwemmen. Ah hier kan ik het zwembad in , de ingang is bijna recht tegenover het solarium. Er komt nog steeds rook uit de achterkant van de tunnel maar het is niet erger geworden. Terwijl ik , nu toch gehaast, ernaar toe loop kijk ik om mij heen of er ergens een brandblusser hangt maar ik kan er niet zo snel een ontdekken. In het ergste geval kan ik altijd nog blussen met wijn en bier. Oh nee wacht , als het iets elektrisch is mag je niet nat blussen geloof ik. Aangezien dit probleem over een seconde of vijf evident wordt besluit ik deze vraag maar even te

parkeren. Ik loop de tunnel in en de geur van rook vervangt die van chloor in mijn neusgaten. De tunnel loopt in een flauwe bocht om het zwembad met om de twee meter een ligbed. De rook lijkt aan het einde van de tunnel te zitten. Ik loop de bocht door en zie de oorzaak. Een sigaret. En aan die sigaret zit een lijf vast met een gezicht erop wat mij verwonderd en onverschrokken aankijkt. 'Hoi' zegt het gezicht.

'Hoi zeg ik terug. Ik dacht dat je in de fik stond. Nou ja niet jij maar de tunnel bedoel ik.'

'Nee zegt het gezicht geamuseerd. Het enige wat hier in de fik staat is tabak.' Het gezicht is dat van een jong meisje. Een jaar of zeventien gok ik en is, bij gebrek aan een betere term, onplaatsbaar. Een wonderschoon gezicht maar een gezicht zoals ik in ieder geval nog nooit heb gezien. Ovaal en slank met kooldonkere ogen, hartvormige lippen, een klein neusje en een tint die een andere etnische achtergrond verradt maar ik zou bij God niet weten welke. Gedrapeerd over het gezicht ligt glanzend gitzwart half lang haar wat gemaakt lijkt te zijn om het geheel in te lijsten. Om het nog verwarrender te maken heeft ze ook nog eens aangenaam geprononceerde sproetjes. Alsof God zelve al het fysiek aangename van de mensheid in dit gezicht heeft gestopt.

'Hej brandweerman je staart' zegt het gezicht.

‘Sorry zeg ik en ik ben mij er ineens heel bewust dat ik er in haar ogen er heel plompverloren bij moet staan met mijn lullige plastic tasjes. Mag ik zitten?’

‘Het is een vrije wereld’ zegt ze terwijl ze met de sigaret in haar hand een gebaar maakt alsof ze de weidsheid van de wereld wil duiden.

‘Dank je’ zeg ik en ga op de rand van een ligbed zitten naast de hare. Zij half -zit- half -ligt op haar ligbed met één been omhoog getrokken en onderwerpt mij duidelijk aan een inspectie. Zou ze mijn gezicht analyseren zoals ik zojuist met de hare heb gedaan? Tot welke conclusies zou ze komen? Waarschijnlijk niet dat al het aangename van de mensheid in mij valt te zien. Ze heeft een, voor haar ranke lijf, te groot zwart shirt aan waar het Adidas logo pontificaal op staat en lichtblauwe jeans. Haar schoenen staan naast haar ligbed; zwarte All-Stars die een paar kilometer te veel op de teller lijken te hebben.

‘Ga je me nu vertellen dat ik niet moet roken in een zwembad?’

‘Nee zeg ik , ik ga je wel vertellen dat je niet moet roken omdat je mij daar te jong voor lijkt.’

Ze glimlacht en neemt, het lijkt expres, een overdreven diepe haal van haar sigaret.

‘Dank voor je zorgen brandweerman.’

‘Ik ben Daan zeg ik. En geen brandweerman overigens.’ Ze blaast haar rook mijn kant uit waardoor ik mijn ogen moet dichtknijpen tot spleetjes.

‘Daaaan.’ Ze zegt mijn naam alsof het een smaak is die ze nog nooit heeft geproefd,

‘Ik heet Jiko.’

‘Aangenaam zeg ik. Mooie naam, klinkt eh.. Fins’ probeer ik.

‘Japans’ corrigeert ze terwijl ze haar sigaret uitdrukt op de grond en aan de vele uitgedrukte peuken te zien is dit een favoriete plek om te roken voor haar.

‘Mijn vader is half-Japans zegt ze verklarend.’

‘Ah ok, dus je bent half Japans half Nederlands’ zeg ik denkende het mysterie van de niet te plaatsen tint opgelost te hebben.

‘Nee, mijn moeder is half-Iers, half-Hawaiiaanse. Ja brandweerman, je zit hier tegenover de vleesgeworden Verenigde Naties zegt ze met een haast verontschuldigende glimlach.’

‘Overduidelijk een magische combinatie’ zeg ik in een poging tot onschuldige vleierij wat ze stoïcijns lijkt te accepteren.

‘Wat heb je gekocht?’ vraagt ze terwijl ze met haar hoofd naar de tasjes knikt die ik op de grond voor mij heb gezet.

‘Wijn , bier, sardines, knakworsten en ravioli in blik som ik op. Oh en melk.’ Jiko’s wenkbrauwen gaan omhoog. ‘Klinkt als een